

Nationalsang til lejligheden

Viking Kjeldsen, Fyrrulunden 24, Varde, skriver:

I debatten går der undertoner på, at netop den sang, man selv kan lide, også skal være fælles for alle andre. Hvorfor skulle til at synges ikke have lov til at doge, hvad man vil? Lad os dog respektere hinandens vidt forskellige smag og temperament. I øvrigt er det nedværdigende at diskutere, hvilken nationalsang der er den rigtige, for det afhænger af den aktuelle situation.

Da jeg sejlede med de gamle Amerika-både for 50 år siden, var det en uforglemmelig oplevelse, når vi vendte hjem og nærmeste os Kronborg og de danske bogskove. Skibskorsetret spillede "Der er et yndigt land". Ikke et øjeblik var der tvivl om, at det var den rigtige, for det afhænger af den aktuelle situation.

De skal selv betale for bevidst forurening

Kurt Graueff, Skelbængevej 63, Randers, skriver:

Jyllands-Posten 11.10.: "Bevidst forurening af en tidligere grusgrav i den sydlige udkant af Randers med skrottede, gamle biler fra Tyskland kommer til at koste Århus amt og Randers kommune et millionbeløb".

Til sidst vil jeg godt spørge Lone Dybkjær, hvorfor vi skatteydere skal betale for bevidst miljøsvineri, og hvad du vil gøre for at stoppe det. Jeg mener, at den dag, bevidst forurening bliver straffet med, at vedkommende selv skal betale, vil andre tænke sig om en ekstra gang.

Folkepensionistens 10'er

Halfdan Jørgensen, Solbyen 69, Aalborg, skriver:

Vi var lidt bekymrede på det økonomisk betragtede samfunds vegne, og min medborger mente, at velbuddede pensionister som "os to" overhovedet ikke skulle have ret til at køre i egne biler, burde vi betale større afgifter end nu.

Inden jeg var helt opløst af dårlig samvittighed, kikkede jeg dog lidt på papirerne:

For hver 100 kr. folkepension var som samordningsfradrag tilbageholdt 68 kr. - rest 32 kr. - hvoraf jeg som min marginalskat betaler ca. 19 kr. - rest 13 kr., som jeg for eksempel kaber et rugbrød for. Heraf rest 10 kroner. Det offentlige har fået halvfems.

Da min "Golf" som ny passerede vor sydgrænse, kostede den ca. 33.000 kr. - Jeg betalte den med 100.000

er et yndigt land" absolut 100.000 danske roligans favorit ved årets landskampe. Aldrig vil jeg glemme de gribende øjeblikke i stegen-de sol under VM 86 i Mexico, når "Der er et yndigt land" blev spillet, og vi 3000 roligans strøg klaphatten, mens vi sang (og mange med tårer i øjnene). Det skabte stor respekt omkring os, og det har sikkert også styrket *rore* 11 mand nede på banen.

De mest nationale danske, jeg kender, er det danske fodbold-landsholds publikum. Det er en oplevelse at høre dem synges deres nationalsang. Hvis anti-"yndigt land" ikke vil høre på det, så luk af imens.

Det korte af det lange er, at folk skal selv bestemme, hvilken nationalsang der skal være "den rigtige" for dem i en given situation. Uvedkommende skal sandelig ikke blande sig i, hvad

derefter lade os skatteydere i Århus amt og Randers kommune betale for at rydde op for ham. Det mener jeg ikke.

Han burde selv betale for det, og hvis han skal have en frihedsstraf, skal han også betale for det.

Til sidst vil jeg godt spørge Lone Dybkjær, hvorfor vi skatteydere skal betale for bevidst miljøsvineri, og hvad du vil gøre for at stoppe det. Jeg mener, at den dag, bevidst forurening bliver straffet med, at vedkommende selv skal betale, vil andre tænke sig om en ekstra gang.

kr. - brutto til det offentlige er ca. 67.000 kr. - De 100.000 var rest, efter at jeg havde betalt et lignende beløb i skat af haft indkomster på ca. 200.000 kr.

Det var altså ca. 167.000 kr. til det offentlige for den første tur i selvejereren! - Siden har jeg to gange årligt betalt den såkaldte vægtafgift. Det årlige forsikringsgebyr indeholder også lidt "afgift". Sluttelig skal dertil erindres, at benzinen jo er belagt med flere hundrede procent afgift.

Summa summarum: Jeg takker da skyldigt for tieren som en lille erkendtlighed til de grå hår - men synker ikke i jorden af taknemmelighed! - Hvad bil-kørselen angår, da mine ikke-bilende skattemedborgere være mig evigt taknemmelige for de helt urimeligt store indbetalinger til vore fælles offentlige kasser.

En væsentlig årsag er nok vores skattesystem, der fordyrer varer og tjenesteydelser med to til tre gange den nettolen, der medgår til at frembringe dem, men er neutral over for anvendelsen af energistoffer til produktionsformål.

Vær med i debatten

et fællesskab vil synges. Det er helt sikkert, at "Der er et yndigt land" og en hærske af roligans er kommet for at blive. Olé, olé, olé.

Indirekte flugt

E. P. Henriksen, Skt. Peders Gade 20, Slagelse, skriver:

Det har været den almindelige antagelse, at tamilerne flygtede fra Sri Lanka og her til Danmark.

Til ugebladet Hjemmet fortæller imidlertid en herboende tamilsk flygtning, at de først flygter til delstaten Tamil Nadu - tidligere Madras - i Indien, som er deres oprindelsesland, og hvor de er i sikkerhed. Derfra betaler de ca. kr. 15.000 for en billet til Danmark. Ifølge dansk asyllovgivning gives der ikke asyl til personer, der kommer fra et sikkert område/land. Altså må tamilerne jo anses for at være indvandrede, men der blev indført indvandrerstop i 1972. Er der noget at sige til, at man er forvirret?

Skadelig rationalisering

H. C. Pontoppidan, Mariboevej 59, Maribo, skriver:

Efter sigende går det godt med eksporten og handelsbalancen for tiden, men det går skidt med beskæftigelsen. Der tyder på, at det snarere er ved fyringer end ved en øget arbejdsindsats, vi formår at forbedre vores konkurrenceevne, og det gavner ikke statsfinansierne.

Hvornår lærer vi mon at tackle det arbejdsløshedsproblem, vi skaber med vores teknik og energiforbrug? Jo mere vi rationaliserer arbejdspladserne, desto mere urationelt lever vi udenfor.

En væsentlig årsag er nok vores skattesystem, der fordyrer varer og tjenesteydelser med to til tre gange den nettolen, der medgår til at frembringe dem, men er neutral over for anvendelsen af energistoffer til produktionsformål.

Målet nået

Kai Andreasen, Skovvangen 166, Århus, skriver:

Ifølge JP 17.10. er 145 tysker på bare 20 år blevet til 1824 nye borgere. Det vil i realiteten sige, at Dansk Flygtningehjælp kan nedlægges, for vi har jo opfyldt FN's konvention angående fremmede mennesker i Danmark.

Og vi må heller ikke glemme, at der var været indvandrerstop siden 1973.

Miljøministeren som tungetaler

Af Jørgen Røjel

Overlæge, dr. med. Jørgen Røjel, har med sin bog om dansk miljøpolitik, "Fra Anarki til Hysteri", har fremkaldt en kraftig debat, der indeholdt både tilslutning og kritik.

Selve debatten er forfatteren glad for, men han tager her til genmæle med nogle af de kritiske bemærkninger, og han anbefaler miljøminister Lone Dybkjær at tage sig en lesereture, hvori hun kunne få genopfrisket sine biokemiske og zoologiske forunderskaber.

Min bog "Fra Anarki til Hysteri", der udkom for to uger siden, har været med til at rejse en debat, der har overrasket mig - men naturligvis også glædet mig. Man skriver nu en gang bøger i håb om, at nogen vil læse dem.

Bogen har fået en positiv modtagelse i vidt omfang, men naturligvis har miljøministeren i Danmark med gurerne i spidsen stemplet den som kædet - en uansvarlig bog, der aldrig burde have været skrevet.

Det har glædet mig, at to forhenværende landbrugsministre, Niels Anker Kofoed og Britta Schall Holberg, har sagt god for min fremstilling af dansk miljøpolitik fra 1960 til 1990. Her er det særligt Britta Schall Holbergs anmeldelse i Jyllands-Posten (25/9), jeg vil fremhæve, fordi hun viser mod og mandshjerte, hvilket er sjældne egenskaber hos rigets karne mænd og kvinder. Hun skriver:

"Jeg påtager mig mit ansvar i denne frygtelige sag, men det er også efter læsning af Røjels bog klart, at regeringen var totalt splittet på miljøspørgsmålet, for med den stemning, der var i befolkningen efter TV-udsendelsen, blev ethvert modspil som sagt betragtet: 'Var man imod profetien, var man pr. definition en kvælvare, der foretrak syre-regn, langsom kvælvning, ødelagt grundvand og drivhuseffekt frem for miljøparadisets velsignelser.' Der blev simpelt hen ikke plads til saglighed."

Britta Schall Holberg lukker også læserne ind bag magtens høje døre på Christiansborg. Hun refererer et ordskifte med statsministeren under de opslidende forhandlinger om vandmiljøplanens udformning, hvor hun til sidst satte hælene i og sagde: "Det bliver uden mig," hvortil statsministeren svarede: "Ja, så må det jo blive det."

Schluter havde nu kun to

muligheder: enten at afbryde regeringssamarbejdet med Venstre, hvilket ville medføre regeringens afgang og nyvalg, eller kaste landbrugsminister Britta Schall Holberg for ulvene. Han valgte det sidste, og Britta Schall Holberg gav sit politiske liv for landbrugets sag - men hun faldt på årens mark.

Jeg vil i dette indlæg også svare mine kritikere, og her vil jeg begynde med direktør David Rehling, hvem jeg skylder satisfaction. Det var galt, at jeg i et interview i Jyllands-Posten fortalte, at direktør Rehling havde været ansat i Miljøstyrelsen - det var Miljøministeriet - men værre endnu: Han var ikke socialdemokrat, men radikal.

Det mest interessante angreb på min bog kommer fra miljøminister Lone Dybkjær, der virkelig har allieret sig med dem med flammesværdet. Hun udslynger en handbule mod bogen, der er et medieflip (flop) - historieforskning - bluff i stedet for virkelighed. Bogen burde virkelig være skrevet.

Det vil springe kronikkens rammer, hvis jeg skulle gengive alle miljøministerens urimelige postuler og konklusioner, så jeg vil koncentrere mig om de mest centrale. Ministeren skriver:

"Vi havde faktisk allerede vedtaget de første skridt med den såkaldte NPO-handlingsplan. Opfølgningen, nemlig beslutningen omkring vandmiljøplanen, blev baseret på det bedste videnskabelige og faglige grundlag, som vi dengang havde til rådighed."

Det er ikke rigtigt. NPO-redegørelsen var ikke "det bedste videnskabelige og faglige grundlag" - simpelt hen, fordi NPO-redegørelsen ikke opfylder de mest elementære krav til en naturvidenskabelig undersøgelse. Miljøstyrelsens forskningsberetning var simpelt hen for ringe.

Jeg står ikke alene med denne kritik. Det udenlandske ekspertpanel gav i 1989 en sønderlommende kritik af Miljøstyrelsens forskningsberetning. Værst gik det ud over Centeret for Jordøekologi, der var ansvarlig for den herostratisk berømte totalkvælstofbalancen, der var basis for NPO-redegørelsen. Skon over kvælstofudvaskningen fra landbrugsarealerne. Ekspertpanelet frakendte ganske enkelt Centeret for Jordøekologi enhver videnskabelig kompetence.

Den samlede kvælstofudvaskning fra landbrugsarealerne angav Centeret for Jordøekologi på et fuldstændigt losagtigt grundlag til 260.000 tons pr. år, og

disse talangivelser førte til, at fru Dybkjær i et dagsordenforslag 18. februar 1987 krævede en reduktion af kunstgødningens brug på 100.000 tons i løbet af tre år - ellers ville hun kræve en afgift på kunstgødning.

Problemerne vedrørende kvælstofomsætningen i jorden og kvælstofudvaskningen fra rodzonen er meget mere komplicerede, end miljøministeren forestiller sig. Vi vil ikke her nævne sig Vi ved ikke, hvor meget af det kvælstof, der udvaskes, der stammer fra samme års forbrug af kunstgødning - eller måske fra forrige års forbrug - eller måske fra jordens naturlige kvælstofreserver på fem til ti tons pr. hektar.

På Statens Forsøgsstation i Askov har man ved hjælp af kvælstofisotopen ¹⁵N i lysmeterforsøg påvist, at udvaskningen fra rodzonen kun beløb sig til fem procent af den tilførte kvælstofmængde. 20 procent af kvælstofmængden blev bundet i jorden, mens 15 procent blev afgivet til atmosfæren, og 60 procent blev optaget i afgrøderne.

Det mest interessante angreb på min bog kommer fra miljøminister Lone Dybkjær, der virkelig har allieret sig med dem med flammesværdet. Hun udslynger en handbule mod bogen, der er et medieflip (flop) - historieforskning - bluff i stedet for virkelighed. Bogen burde virkelig være skrevet.

Det vil springe kronikkens rammer, hvis jeg skulle gengive alle miljøministerens urimelige postuler og konklusioner, så jeg vil koncentrere mig om de mest centrale. Ministeren skriver:

"Vi havde faktisk allerede vedtaget de første skridt med den såkaldte NPO-handlingsplan. Opfølgningen, nemlig beslutningen omkring vandmiljøplanen, blev baseret på det bedste videnskabelige og faglige grundlag, som vi dengang havde til rådighed."

Det er ikke rigtigt. NPO-redegørelsen var ikke "det bedste videnskabelige og faglige grundlag" - simpelt hen, fordi NPO-redegørelsen ikke opfylder de mest elementære krav til en naturvidenskabelig undersøgelse. Miljøstyrelsens forskningsberetning var simpelt hen for ringe.

Jeg står ikke alene med denne kritik. Det udenlandske ekspertpanel gav i 1989 en sønderlommende kritik af Miljøstyrelsens forskningsberetning. Værst gik det ud over Centeret for Jordøekologi, der var ansvarlig for den herostratisk berømte totalkvælstofbalancen, der var basis for NPO-redegørelsen. Skon over kvælstofudvaskningen fra landbrugsarealerne. Ekspertpanelet frakendte ganske enkelt Centeret for Jordøekologi enhver videnskabelig kompetence.

kromosomer og DNA-molekylet, der er bærer af den genetiske information.

Dyrelivet forudsætter plantevækst, der ved fotosyntesen og kuldioxid-assimilationen kan omsætte solenergi til kemisk energi og danne lit. Men plantevækst kræver nitrat - der altså er lige så vigtigt for livet på kloden som ilt. Safeten i alle grønne plantede indeholder nitrat, og mennesket tilføres dagligt fra 100 til 500 milligram nitrat - hovedsageligt med grøntsager og drikkevand.

I slutningen af 1970'erne fastsatte WHO en grænse på 50 milligram nitrat pr. liter drikkevand, fordi denne standard skulle anvendes i lande, hvor man stadig havde kolibakterier i drikkevandet. Levende kolibakterier kan reducere nitratet til nitrit, der kan omdanne blodfarvestoffet hos spædbørn, så ilttransporten nedsættes, og huden bliver blålig. Det sker vel at mærke kun, når spædbørnene får mælkeblandinger, hvor der anvendes ukogt vand, der indeholder levende kolibakterier, og hvor der samtidig er et højt nitratindhold i vandet.

Grænseværdien for nitrat har derfor ikke længere noget medicinsk grundlag i Danmark og de fleste vest-europæiske lande, hvor man ikke mere har fækalforurenning i drikkevand.

For nylig har Akademiet for de Tekniske Videnskaber støttet mig i min kritik, og et medlem af arbejdsgruppen, underdirektør Jørgen Simonsen, har udtalt: "Hele vandmiljøplanen mangler videnskabeligt grundlag."

Akademiet for de Tekniske Videnskaber kritiserer også, at vandmiljøplanen blev til som et hastværksarbejde, hvor politikerne ikke havde tid til at afvente resultaterne af de forskningsprojekter, der var sat i gang på grund af erkendt manglende viden - men i stedet tog beslutninger om handling, før man havde et videnskabeligt grundlag at handle på.

Akademiet for de Tekniske Videnskaber mener også, at hele projektet er blevet til uden de nødvendige konsekvensberegninger, for eksempel af bæltforholdene i Kattegat, Balthavet og Østersøen, hvor vandmiljøplanens virkninger vil være endog særlige begrænsede." Den årlige kvælstofbelastning af disse farvande anlås til 330.000 tons kvælstof, hvoraf de 75 procent kommer fra Østersøen, Øst- og Vestyskland og Sverige - mens 25 procent kommer fra Danmark.

Akademiet for de Tekniske Videnskaber støtter mit synspunkt, at luftforureningsbekæmpelsen bør pri-

oritiseres højt, og Akademiet foreslår som et økonomisk attraktivt alternativ til vandmiljøplanen, at man gør en øget indsats mod luftforureningen i Danmark - ikke mindst i transportsektoren.

I anmeldelsen i Jyllands-Posten hævdede miljøministeren med stor styrke, at vandmiljøplanen var baseret på "det bedste videnskabelige og faglige grundlag." Få dage efter kendte hun på en tallerken og erkendte, at det var forkert.

I radioudsendelsen "Refleks" lørdag den 6. oktober fremsatte hun de mest forbløffende - og til tider helt uforståelige - udtalelser. Hvis ikke man vidste bedre, måtte man tro, det var en direkte transmission fra miljømissionsteltet, hvor miljøministeren var begyndt at tale i tunger.

Intervieweren indledte udsendelsen med at citere formanden for Kommunernes Landsforening, borgmester Thorkild Simonsen, for en udtalelse om, at det bliver svært at forklare borgerne, hvorfor de skal punge ud med tusindvis af kroner til nye rensningsanlæg, da det er en meget udbrødt opfattelse, at vandmiljøplanen er en vandsløsning - eller helt forkert. Til dette svarede miljøministeren:

"Jeg pjejer at sige det på den måde, at vi vidste på det tidspunkt, at fiskene var døde. Det var der ikke nogen, der reagerede på, men da det blev tre hummere, så gik den danske befolkning i aktion."

Senere spurgte intervieweren: "Altså forstår jeg rigtigt - man havde ikke videnskabeligt grundlag - man kunne ikke vente på det?"

Miljøministeren svarede: "Ja, men hvad er videnskabeligt? Det vil jeg gerne spørge om. Man vidste - det er videnskabeligt nok - at fiskene døde. Er det ikke videnskabeligt nok? For fiskedød og hummerdød?"

"Når Røjel siger, at man ikke havde et videnskabeligt grundlag. Nej, det havde jeg ikke. Det gør heller ikke noget. Om jeg gik fem eller otte skridt var ikke afgørende - blot jeg gik fem skridt i den rigtige retning." Senere diskuterede ministeren og intervieweren min påstand om nitrats ufarlighed, hvortil ministeren bemærkede:

"Når det drejer sig om spørgsmålet, om nitrat eller fosfor er særligt skadelige, så minder det mig om - fordi det er næringsstoffer - det er ligesom det, der er mening om, at når man siger - jamen det er jo ikke skadeligt at spise wienerbrød. Nej, det er ikke skadeligt at spise wienerbrød, men hvis man spiser 100 stykker wienerbrød om dagen, så bliver man for fed - og så er det, at man kan dø af fedme."

Nøjagtigt det samme er det med for megen næring i vandet. Det er skadeligt for fiskene. Hvis de ikke kommer til at trække vejret, så dør de."

Speakersens stemme sluttede denne opsigtsvækkende udsendelse til det danske folk med ordene: "Og det sagde miljøminister Lone Dybkjær."

Efter denne "Refleks"-udsendelse var der formentlig mange danskere, der spurgte sig selv, om ikke miljøministeren trængte til en tænkepause eller længere læseferie, hvori hun kunne opfriske sine biokemiske og zoologiske torkunaskaber.

Jørgen Røjel

Ulige kamp mod tobakken

Dr. med. Tage Egmose, Institut for Social Medicin, Panum Institutet, Blegdamsvej 3, København, skriver:

Under rubrikken "For Resten" den 29/9 1990 tager Senior til orde mod mit indlæg 28/9 1990 under overskriften "Tobaksreklamens nedbrydende funktion". Jeg takker Senior for den venlige bemærkning "et forfølsomt arbejde i kampen mod tobakken".

Desværre følger derefter udtryk som "propagandist, formynderi, den amerikanske forbudsdille" m.m. Sådanne udtryk er en form for undvigemanøvre, når man ikke vil se livets barske kendsgerninger i øjnene, nemlig tobakkens helbredsskader. Jeg kan følge Senior langt ad vejen, når det drejer sig om begrebet "frihed til at vælge", men "frihed for Løke såvel som for Thor", som Senior gør sig til talsmand for, kan jeg ikke acceptere.

Senior erkender alvoren i et misbrug, også når det drejer sig om tobakken, men ser ikke i øjnene, at 1-2 cigaretter i ny og næ gradvis bliver til mange, medfører afhængighed, og sluttelig resulterer i, at rygteren bliver "slave af tobakken".

Arsagen til, at dette sker, er nikotins afhængighedskabende virkning. Denne afhængighed er af størrelsesordenen som den, der gælder for heroin og kokain. Hvis Senior betvivler dette, kan jeg henvise til en 700 siders rapport fra USA's Sundhedsministerium "Nicotine Addiction".

Senior forsvarer i sit indlæg for tobaksreklamens

til trods for, at jeg vil tro, langt de fleste af Jyllands-Postens læsere gerne ser et fuldt stop for tobaksreklamer, idet disse læsere meget vel forstår markedsføringens og reklameringsens tilskyndelse til, at børn og unge begynder at ryge, at rygtere stimuleres til øget forbrug, og at rygtere, der ønsker at bryde vanen, bliver mindet om tobak og derved fastholder vanen.

Oplysning er nødvendig og godt, men når den kæmper mod tobaksreklamens kommer den til kort, fordi det i udstrakt grad er en helt ulige kamp mellem økonomiske ressourcer og dermed budgetter.

Det er i øvrigt uaf afgørelse, at tobaksindustriens nøglepersoner frimodigt opfordrer deres landsmænds børn til at købe deres tobaksprodukter, når de er vel vidende om de talrige sundhedsskader tobaksrygning lægger grunden til.

